

Тѣ за невеста отишли.  
 Кога ѣ било презъ море,  
 По сухъ пясъкъ минали;  
 Кога ся назадъ врѣнаха,  
 Море-то като дотекло,  
 Дорю заноси камине.  
 Вжспря ся свадба голѣма,  
 Разигра ся ясно слѣнце  
 Съ позлатена патерица,  
 Тѣ си раздели море-то,  
 Тѣ минало ясно слѣнце.  
 Потѣнала добра коня  
 Добра коня до колена.  
 Кога мина всенъ месецъ,  
 То потѣна добра коня,  
 Добра коня до зенгѣ.  
 Кога минаха девере,  
 На коне-те до седла-та.

Кога мина дели Павелъ,  
 Той потѣна до поѣса.  
 Кога мина невеста-та,  
 А тя потѣна до магданъ.  
 Минала свадба голѣма;  
 Ког' отишли въ черкова-та,  
 Попове-те онѣмеле,  
 Дяконе-те ослѣпеле.  
 Едно дяконче продума:  
 „Кумове и старосвате,  
 И вѣ млади девере!  
 Попитайте невѣста-та,  
 Сѣща ли ѣ презморянка,  
 Или сѣща погорянка.“  
 И питаха невеста-та,  
 Не ѣ сѣща презморянка  
 Нѣ ѣ сѣща презгорянка,  
 Дели Павлу мила сестра.

### *Гинка робинка.*

Размирила ся Влашка-та земя,  
 Влашка-та земя и Богданска-та,  
 Старо губиле, младо робиле,  
 Мѣшки дечица подъ кони тѣпчатъ;  
 Тѣ поробиле Гинка робинка.  
 Съ камджикъ ѣ бѣха по бѣли рѣце  
 По бѣли рѣце, по равна снѣга:  
 „Хвѣрли си, Гинка, мѣшко-то дете,  
 Не стигна ли ти бой да тя бѣятъ  
 По бѣли рѣце, по равна снѣга?“  
 Та си распаса копрѣпенъ поѣсъ,  
 Тѣ си го вѣрза за две младици;  
 Залюляло го, и запяло му;  
 „Нани ми, Нине, маминко дете!  
 Дѣждъ ще завали, окѣпа ще тя,  
 Дои ще кошута, падои ще те.“